

„לא תספיק, לא תצביע. חכה ארבע שנים. סבלנות חביבה.“

1930 — קלפי 001-1118, שדההתעופה, לוד

שושנה זאוסמר (21) היא לא רק יושבת-ראש ועדת הקלפי הצעירה ביותר באזור. היא גם מלכת היופי של הבחירות בלוד.

היא רפטיסטית קנאית. החבר בן-כוכב, למשל, איחר לבוא לקלפי. חיצפה, באמת, מה זאת אומרת שחברי

פתקים בחייה

מפלגה מאחרים לבוא? בחירות זה לא צחוק. ביוחד אם בן-כוכב נותן את קולו — כך נדמה לה — לכוכבים שלה. גם רוחלה עושה בעיות. היא רוצה תחבורה הלוך ושוב. בחירות לא הולך כרגל.

„לא הייתי חייבת לבוא ולהטריח את עצמי בשביל זה!“ „סליחה“, מתרגזת שושנה היפה, „מה זאת אומרת זה?“

20.00 — קלפי 102, שיכון א', באר-שבע

השיטר אומר שלפי דעתי חבל על זה שעושים בחירות בכלל, והיו צריכים לתת את כל הכסף ללשכת-הסעד.

הנציג של המפד"ל אימר, שאם המערך היה מחלק את כל הכסף שהוציא בבחירות על הבחורים, היה מקבל את הקולות שלו הרבה יותר בקלות. הנציג של מפ"ם אומר שלא צריך בחירות בכלל, כי לא יוצא מזה שום דבר. רוב המצביעים בקלפי הם עולים חדשים. הנשים באות כמעט כלן עם פתקים טמונים בחזיה.

20.55 — קלפי 340, קיבוץ גת

בתשע סוגרים את הקלפי. הצביעו 255 חברים, מתוך 330 רשומים.

סופרים את המעטפות שנשארו. שוברים את הקלפי. סופרים את המעטפות בתוך הקלפי. לא מתאים. חסרה מעטפה אחת. סופרים עוד פעמיים. הייזר מגלה לבסוף שתי מעטפות שנדבקו האחת לשניה. נושם בהקלה.

מתחילים לפתוח את המעטפות. מ"ם, מ"ם. כל ה' זמן. משעמם. פתאים מגלים שיין אחד. כל חברי הקיבוץ מסתכלים זה על זה.

250 הצביעו מ"ם, 4 א"ת ואחד שיין.

20.55 — קלפי 23, חולון

ליד הדלת עומד זוג המוכר היטב לכל תושבי השכונה. היא מלאת גוף, והוא, קטן קומה ומוזקן.

מקצועו: קבצן. ביום הבחירות הוא לובש את מכנסיו הטובים ואת חולצתו הנקייה.

כל השנה נדים לו שכניו. הם ביום לו. היום זה יומו הגדול. הוא יכול, אם ירצה בכך, לשנות משהו במדינה הזו. להשפיע על מהלך חייהם של שכניו.

21.00 — קלפי 800, שכונת שפירא, תל-אביב

מלווה עלייזר שלושה אנשים. מגיע גבר משותק, הרועד בכל גופו. אשתו נכנסת לתא, חוזרת עם מעטפה סגורה. למעשה, היא מצביעה במקום בעלה, אך איש מבין חברי ועדת הקלפי אינו מתנגד לכך. החולה מכניס את המעטפה לקלפי ביד רועדת.

„מהבית או מבית-החולים?“ שואלת חברת ועדת-הקלפי, מסתכלת על החולה בעיניים מבוהלות.

זקן אדמו"רי העולם

„לא רצו לקבל אותו. הסעתי אותו לאיכילוב במונית, אבל גם אמרו שאין מקום. נסעתי איתו במונית לדנונו, אבל גם שם לא קיבלו אותו. כל מונית עולה כסף.“

האשה ממשיכה לשטח בפני חברי ועדת-הקלפי את כל צרותיה. היא מאמינה כנראה שמצאה את המקום הנכון, כדי להפג את מרידות ליבה. אמרו לה שבעונת הבחירות אפשר לסדר כל עניין, אפילו קשה ומסוכן.

„תהיה בריא“, מפסיק יושב-ראש ההוצעה את האשה.

שלושה אנשים מרימים את החולה, מוציאים אותו ב' קושי כאולם הקלפי, ומכניסים אותו למונית המחכה ב' רחוב.

21.40 — קלפי 344, בית-ספר תל-ינור, תל-אביב

„מה אתה רוצה ממני? מספיק נדנדת לי כל הלילה. אני יכולה לעשות מה שאני רוצה, לא?“

„לולה, תזכירי“ איים עליה בן זוגה. לולה נכנסה לקלפי והצביעה.

למי?

מאיה-שערים, ירושלים

ב"ה, חולק הכרוז הבא בשכונות החרדיות בבירה: „שני גדולי עולם אוטרים את הבחירות:”

„הננו מצטרפים לדעתם של הרבנים הגאונים הצדיקים הבד"ץ דעיה"ק ירושלם ת"ה, ובאנו לעורר את כל אחינו בני ישראל הנאמנים לה' ולתורתו הקדושה: לבל ילכו להבחירות, שלא לעבור ח"ו על האיסורים החמורים חמסי תעפים מזה.“

מניין הקוזות במשק שובל: יורם ברנע מפקח כמשקיף רשימת שי

הגבר ציעד במרץ אל מאחורי מחיצת העץ. אבל עוד כסרם נעלם שם, הוא מכניס את ידו לכיס הפנימי של מעילו.

זוהי התנועה האופיינית לבחירות כאן. מכניסים יד ל' כיס, לתיק, לחזיה. את ההמשך אין חברי הוועדה רואים. אבל הם יכולים לתאר לעצמם בקלות: הבוחר, או הבו' חרת, מוציא את הפתק שהביא עמו, מכניס אותו למעטפה ומשלשל את המעטפה לארגז.

כמה מהם יודעים לקרוא את האות הרשומה על הפתק? אלה יודע.

רחבת בנייני-האומה, ירושלים

עשרות מנינות ערוכות בשורה ארוכה. מאחוריהן, הרכב הכבד: משאיות ואוטובוסים.

כל אחד יכול לנסוע לכל מקום. מספיק לשם כך לגשת ללשכת-המודיעין של המערך או לאחד מסניפיו. להגיד: „בסדר, אני בסדר, וצריך להצביע בסבירה“, או בעפולה, או באילת.

נהג מכונית פרטית שהודמן למקום, החנה את מכוניתו במיגרש-התנייה הציבורי. סורני המערך עטו עליו, הורו לו להסתלק.

„למה?“ זה מקום ציבורי, ואני רשאי להחנות בו את מכוניתי.“

„ציבורי-שיבורי, פה הכל מערך.“ מופיע שטר מס' 12427, מסביר לנהג כי עליו לפנות את השטח.

„זאת בקשה או הוראה?“ „הוראה!“

„מה פתאים?“ „המערך שכר את המקום — היום הוא בעלי-הבית כאן.“

22.30 — קלפי 18, נצרת

פטמה מוסה סלימאני מגישה שתי תעודות זהות: שלה ושל בעלה. הוא לא יכול היה לקום. חולה. אבל מרשים לה להצביע רק פעם אחת. היא נוטלת את המעטפה ועו' ברת אל מאחורי הפרגוד.

לפתע היא משמיעה זעקת-שבר: „שכחתי את הפתק!“ כולם משיבים לה, כבקול אחד: „אז תבחי אחד מאלה שיש בפנים.“

„אבל אני לא יודעת לקרוא. אני לא יודעת איהו לקחת!“ בפעם הראשונה מאז החלה להצבעה בקלפי זו, הממו' קמת בכניין העירייה, שוררת הרגשה שעומדת ליפול הכ' רעה. הכרעה בלתי-משוהות בין כל הפתקים המונחים בתאים הקטנים.

לבסוף מופיעה פטמה מוסה סלימאני — רחבת-מידות ושופעת טוב-לב — ובידה המעטפה. כולם מברכים אותה. כולם מתים לדעת איהו פתק בחרה. הם לא יידעו לעולם.

היא עצמה לא תדע לעולם. „הקול הטאור והתמים ביותר שהוטל היום בנצרת“, מסכם יו"ר הוועדה, איש משפחת זועבי.

על התחתום:

מרדכי טויצקי, גאב"ד בוסטון, מח"ס מיט אדירים על הרמב"ם (שר התורה שבגולה), והק' משה יצחק מפשע' ווארטק, נכד רבן של כל ישראל רבינו אלימלך מליזענסק זצוקלה"ה (זקן האדמו"רים בעולם).

אהלן, יא שיין

21.45 — קלפי 19, נצרת

פגישה חטופה: הבן עומד ליד הכניסה לתחנת הקלפי, האם יורדת ממונית, שהביאה אותה להצביע. האם מת' עכבת לרגע, מראה לכנה את תעודת-הזהות. הוא מדפ' דף במיסמך.

לפתע הוא מתחיל לצעוק. הוא נרגז מאוד על משהו. „מי נתן לך את זה?“ הוא מנופף בפתק ששלה מתוך התעודה. האותיות ר"א, אחת מרשימות המערך, בול' סות לעין כל.

האם ממלמלת משהו. הבן אינו נרגע. הוא רוצה לדעת מי בדיוק נתן לה את הפתק. „אני לא יודעת“, היא משיבה, מבווישת. „הוא אמר לי שהוא מהמפלגה שלך, ורוצה לראות אם נתת לי את הפתק הנכון. אמר שרוצה רק לבדוק. אני יכולתי לחשוד שהוא יחליף לי אותו, יא בני?“

21.55 — קלפי 18, נצרת

„אהלן, סידנא; אהלן, יא שיין!“ כל חברי ועדת הקלפי קמו על רגליהם, כדי לתת כבוד לשיין שנכנס. גבר נאה, לבוש גיבנה ארוכת-שוליים, ועל ראשו מיצנפת של כהן-דת. מבקשים ממנו את תעודת-הזהות. מעשה שטן: הוא שכח אותה בבית. החליף את הגיבנה היומיומית בגיבנה חגיגית, והשאיר את התעודה בכגד הישן.

הוא מבוגר מאוד. העלייה עד לתחנת הקלפי היתה עבורו מאמץ קשה. האם יצטרך ללכת בחזרה כל הדרך הקשה? הוא עושה צעד ראשון בכיוון הדלת, ונעצר. הוא מתיישב על כיסא, ומביט על האשה המבוגרת העוברת ברגע זה את תהליך ההצבעה. אשתו.

המערך הוא בעלי-הבית

הוא נותן לה לעבור את כל התהליך, ומטיל עליה לתקן את הטעות. „אשה“, הוא פונה אליה, „שכחתי את תעודת הזהות בגיבנה השנייה. חוזי הביתה והביאי לי אותה.“

22.00 — קלפי 18, נצרת

הגבר בגלייכה הארוכה ממשי, והלבוש מעיל קצר, נטל את המעטפה. „מאחורי הפרגוד“, מפנה אותו אחד מחברי ועדת-הקלפי.